

i Nævnet mellem to Rigsdagssamlinger, afgives Beretning til Tingene snarest efter Begyndelsen af den nye Samling. Naar mindst 6 Medlemmer af Nævnet forlanger Beretning om en Sag afgivet til Tingene, skal den afgives.« (De Radikale havde foreslaaet »5« i sidste Stykke, men Forslaget bortfaldt ved Forkastelsen af deres ovenfor omtalte analoge Forslag).

Endnu skal nævnes, at de Konservative i Betænkningen fremsatte den almindelige Udtalelse, at de „kunde have ønsket en mere detaljeret Udformning af Forslaget, men er afstaaet herfra under Hensyn til, at dette indfører et i Udenrigsstyrelsen efter vor Opfattelse paakrævet nyt Organ, hvis Udvikling maaske bedst overlades til Praksis. Det samme Hensyn har afholdt Partiet fra mod de andre Partiers Ønske at fastholde de i Lovforslagets § 4 foreslaaede Straffebestemmelser for Brud paa Tavshedspligten, uanset at Partiet i Betragtning af udenrigsministerielle Sagers særlige Karakter endog kunde have ønsket disse Straffebestemmelser væsentligt skærpet.“ Socialdemokratene fremhævede, at de har „Betæneligheder overfor Planen om Tilvejebringelse af et Fællesudvalg, der ligestiller Landsting og Folketing. Mindretallet anser overhovedet et Udvalg for ufornødent, naar der paa anden Maade skaffes Rigsdagen Adgang til at føre Kontrol med Udenrigspolitikken, men da Ønsket om et Udvalg har fundet Støtte fra andre Sider i Rigsdagen, har man ikke villet opretholde Modstanden overfor dette.“ Endelig hævdede de Radikale „, at den rette Fremgangsmaade vilde være ikke at nedsætte et Rigsdagsudvalg, men et Folketingsudvalg og eventuelt et Landstingsudvalg. Da dette afvistes, stillede man i Fjor saadanne Ændringsforslag til Regeringsforslaget, at dette efter Mindretallets Opfattelse blev anvendeligt.“ Disse Forslag gentog Mindretallet i Aar, og flere af dem tiltraadtes af Flertallet.

---

2. Finanslov for 1922—1923 (se pag. 66).

---

3. Tillægsbevillingslov for 1921—1922 (se pag. 74).
